

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1852-10-12)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1852-10-12)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 163. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000058.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

C. Hostrup til sin Moder og sine Søstre.
Leipzig. 12. Octbr. 1852

Jeg sidder i Leipzig (i Stadt Rom) og samler sammen paa, hvad jeg har oplevet i disse faa Dage; men saa længe man farer fra Sted til Sted, er der kun lidt at sige, man faaer kun et meget flygtigt Indtryk af alt, saa i maa tage tiltakke med Lidt og Løst. Paa Obotrit havde vi ^{*)} det meget godt paa 2den Plads: — en stor Salon — og Køjer nok. Det var ikke Søgang, og efter at have hilst paa Møen, som havde en sort klar Kjole paa, gik vi tilsengs i det Haab at være i Wismar næste Morgen tidlig. Kl. 5 vaagnede vi imidlertid ved en Larm; vi hørte Ankeret blive kastet — og skyndte os op paa Dækket — og saae intet andet end uigjennemtrængelig Taage. Paa Grund af denne turde man ikke vove sig længer op i den smalle Fjord. Vi var kun en Miil fra Wismar, og Kl. 8 gik Toget, som vi skulde videre med, men her blev vi liggende til Kl. 11 om Formiddagen, s. 164før begyndte Taagen ikke at lette. Naa — endelig Kl. 12 stod vi i Wismar, med den behagelige Udsigt at blive der i 5½ Time, til det næste Tog afgik. Byen var imidlertid ganske karakteristisk, med gammeldags eddikebryggerschoustrupske Huse — og tre store og smukke Kirker, saa Ventetiden gik dog nogenlunde godt.

Kl. 5½ tog vi altsaa Billetter lige til Leipzig og foer først gjennem Mecklenborg, forbi den store og smukke Schwerinersø, gjennem mange smaa og lavstammede Granskove (jeg tænkte paa de pommerske Bjælker) forbi Staden Schwerin og andre Herligheder, som dog paa Grund af Mørket ikke imponerede os. Endelig Kl. 11 kom vi til en lille preussisk Stad — Wittemberge — (ikke Luthers), hvor vi sov om Natten. Næste Morgen Kl. 5 gik det videre over en forfærdelig lang Elbro og uendelige Flader, — ikke en eneste Bakke saa stor som en almindelig dansk Kæmpehøj var at see. I Magdeburg, — en ganske smuk Stad med en stor og mærkelig Domkirke, maatte vi opholde os i tre Timer; vi benyttede Tiden til at see os lidt om. Kl. 12 gik det videre. Endelig— igaar Eftermiddags — Kl. 3½ naaede vi hertil med friske Kræfter, skjøndt vi havde faret omtrent 70 Miil paa Jernbane. Her traf vi da strax Peter Heise, og det var herligt — under de fremmede Omgivelser — at træffe en god Ven. Vi tilbragte en meget morsom Eftermiddag og Aften i hans Selskab. Først var vi i Theatret og saae Preciosa s. 165— godt udført i musikalsk Henseende, men slet — indtil det latterlige — i dramatisk. Fräulein Schäfer er Leipzigs Fru Heiberg, — hun er virkelig ogsaa lidt bedre end Jomfru Eidrup. Der Zigeunerhauptmann og Elskeren var ligefrem komiske. Derefter gik vi paa et Ølhuus, hvor Herrer og Damer sad indhyllede i Tobaksskyer og drak deres Düpfchen Bier — (et Glaskruus med Laag). Saaledes tilbringer den velhavende Middelstand Aftenen. Det er nu ikke synderlig smukt, og jeg forstaaer ikke, at man i Længden kan finde sig deri, men det gjorde dog et ganske gemytligt Indtryk. En Leipziger, som Heise kjendte, sluttede sig til os, og han lod til at være ganske flink. For at gjøre lidt Nar ad den tydske Ølbegejstring, spurgte jeg ham, hvad Ølguden hed. Fuldkommen alvorlig svarede han mig, at han hed — Gambrinus, og paastod, at det var en virkelig mythologisk Figur, hvis Dyrkelse var ligesaa gammel som Bacchus'. Han fortalte, at fra Arilds Tid fandtes denne Guds Billede omkring i de tydske Byer, og paa et Concertprogram fandt jeg virkelig en Vals af Strausz, betitlet «Gambrinus-Klänge». Apropos om Strausz — ham har jeg da hørt og seet, NB. Strausz junior, der har arvet Faderens Værdighed og nu gjæster Leipzig med sit Selskab. Fra Ølhuset gik vi nemlig til en Concertsal (Centralhalle), hvor vi hørte paa et Par Polkaer, som Lumbyes Selskab spiller ligesaa godt, men Strausz tager sig lidt finere ud end vor berømte Landsmand. Endelig s. 166havne vi tre Danske i Heises Værelse, hvor vi, før vi skiltes, endnu fik lidt Musik af Heise.

Vi skal nu idag gjøre nærmere Bekjendtskab med, hvad Byen har at byde, og saa imorgen gaaer det videre til Dresden, hvorhen jeg haaber, at Heise følger os, og derpaa atter iovermorgen videre til Prag. Her i Leipzig er foruden 70,000 Indbyggere 30,000 Fremmede i Anledning af den store Messe, saa her er Liv nok — og meget at iagttage.

Ja, som jeg sagde, I maa nøjes med lidt denne Gang; nu skal vi ud at see os om. Lev vel I Kjære! — skriv snart og hils alle Venner.

Eders
Christian.